

Předložená práce je zaměřená na problematiku dnes velmi aktuální a neméně zajímavou – diskriminace na trhu práce z hlediska tzv. „světonázoru“ (tetování). Autorka se rozhodla zkoumat, zda jsou nositelé tetování diskriminováni na trhu práce, či nikoliv, a jak je na tento jev v kontextu ČR nahlíženo a jaká je praxe. Předložená práce je teoreticko – praktická a splňuje z formálního i obsahového hlediska kritéria pro bakalářské práce na FHS UK.

Na úvod je nutné zopakovat, že zvolené téma je sice zajímavé, ale rovněž do jisté míry nevděčné. Bez ohledu na fakt, že zde prakticky neexistuje žádný relevantní výzkum ani literatura sensu stricto (až na výjimky), je jasné, že v celém svém rozsahu nemůže autorka zvolené téma při vší snaze nikdy zcela obsáhnout a jakákoliv zvolená metoda může být vždy kritizována jako nevhodná. Autorka tak tváří v tvář této situaci musela volit mezi tím, zda práci pojmut pouze teoreticky či kombinovaně, jak i nakonec zvolila, či zda je propojí s nějakým nosným tématem z oblasti humanitních studií, kterých není málo, či zda pojme záležitost čistě teoreticky, metodologicky, případně je nějak „nakombinuje“, kdy teoretické vstupy obohatí o postřehy z praxe (či naopak), či bude akcentovat v zájmu autentičnosti a z hlediska zkoumané oblasti (řízení lidských zdrojů) pouze praktické aspekty problematiky. Vše má svá pozitiva i negativa, to je bez diskuse. Dle mého názoru autorka zvolila dobře, když pohlédla na problematiku z hlediska praxe, což nebrání tomu, aby zde zmapovala oblast i z hlediska teorie.

Autorka práce tak řešila výzkumný problém, byť značně rozsáhlý (tetování jako případný problém pro uchazeče o zaměstnání), tento pak poměrně zdařile diversifikovala (nesnažila problém pojmut v celé své šíři, což by ostatně ani nešlo) a zasadila vše do příslušného rámce (legislativa, sociální aspekty, obecné ukotvení apod.) Nadto provedla velmi zdařilý praktický výzkum, kde zvolila adekvátní metodu a vybrala v podstatě jedinou možnou cílovou skupinu (odborníky z personálních agentur s letitou praxí a zkušenostmi). To vše svědčí o tom, že se v problematice výborně orientuje a co se praktické části týče pak lze konstatovat, že dosáhla maxima, což mohu jako osoba, která se pohybuje v managementu lidských zdrojů již více než 11 let (a prošel jsem státní správou i soukromým sektorem, posledně i agenturním zaměstnáváním). Pro úplnost je nutno konstatovat, že tak nesoudím z hlediska toho, že došla k závěru, že diskriminace zde existuje, ale pouze v latentní podobě (opak by svědčil o tom, že vycházela z nějaké zastaralé příručky, případně, kdyby našla patentní diskriminaci, pak by asi narazila na hodně nezkušenou a velmi pravděpodobně už i bývalou personalistku), ale tím, jak k tomu došla a jak vše zdokumentovala. A o to zde šlo.

Pochopitelně práce má i svá negativa. Rozhodně by šlo přidat na teoretickém aparátu (zejména v úvodu), kdy zejména kapitola Tetovanie vychází z minima zdrojů, což snižuje relevanci údajů v ní obsažených i smysluplnost tohoto pojednání v rámci textu (v podstatě jde o komprimovanou verzi Rychlíka, bez ohledu na to, že zde autorka značně „cestuje“ v čase,

str. 7-11). Někdy pak rovněž jakoby podléhá svodům vše „naroubovat“ na literaturu, kterou nastudovala v průběhu studia, což je sice pozitivní, ovšem na druhou stranu to text (informace) „rozmělnuje“. Navíc to i poněkud koliduje s rigidností zpracování „legislativně“ laděných dalších kapitol, které jsou jinak poměrně kvalitně zpracované. Někdy pak může čtenáři připadnout, že některé informace autorka nedokáže zcela „filtrvat“, například když poněkud absurdně srovnává situaci v komunistickém ČSSR před rokem 1989 a USA ve stejné době (na str. 10, kde stojí „*u nás tento pohľad na tetovanie /sc. negativní/ prevládal až do roku 1989, no napríklad v Spojených štátoch dochádza k tzv. druhej renesancii tetovania už v 60. rokoch*“). Není také rozhodně dobře, když čtenáři autorka v úvodu slibuje něco, co následně nesplní (např. „*Prvá kapitola bude najprv zameraná na postoj spoločnosti k tetovaniu v minulosti, čo by malo ďalej ozrejmit dodnes pretrvávajúce zdroje predsudkov voči tejto forme zdobenia tela*“, str. 5). Někdy si také do jisté míry odporuje, což může být dáno formulační neobratností (např. „*/sc. tetovanie/ sa stáva akousi módnou záležitosťou, ktorá však stále nie je spoločnosťou úplne najmä kvôli jej obskurnej minulosti. A práve tento nesúhlasný pohľad na nositeľov tetovania je východiskom tejto práce*“, str. 5). V závěru pak může být nestranný čtenář rovněž poněkud zmaten, když se dočítá, že „*cielom práce bolo poskytnúť náhľad do problematiky predsudkov voči tetovaniu*“ (str. 52). Zde by kritik mohl napadnout autorčinu vědeckou nestrannost. Obecně bych si závěr představoval delší, poznatků na to má autorka více než dost. To však jsou lapsy dané nezkušeností autorky.

Nicméně neztracoval bych teoretickou část zcela. V kapitole Predsudky autorka vhodně kombinuje zdroje a celkově je text koherentní. Zejména pak pojednání o diskriminaci lze ocenit jednoznačně. Autorka pracovala s relevantní literaturou z oblasti pracovněprávní a lidských zdrojů obecně, je zde jasná kategorizace a text má obecně hlavu a patu. Že já bych osobně šel více do hloubky, je dáno pravděpodobně většími zkušenostmi z oboru a tím, že jsem hodnotitel (byť jako vedoucí práce, který má svůj díl odpovědnosti) a ne autor. Rovněž bych asi nevolil zdroje z internetových diskusí, ale to zde bylo pro dokreslení situace, což lze akceptovat.

Stručně vzato, práce je to poctivá a na úrovni. Musím konstatovat, že jedna z nejlepších (v oblasti lidských zdrojů), které jsou veřejně dostupné. S ohledem na negativa navrhuji velmi dobře